

τῆς τιμῆς, τὴν αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐδέχετο καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀνθρώπους παντὸς εἶδους : κυρίας, ἐργάτιδας, γυναῖκας τοῦ λαοῦ, ἀκρωμένη μετ' εὐσπλαχνίας μακρὰς διηγήσεις δυστυχῶν καὶ πόνων.

Πλέον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν κατὰ μῆνα διένειμεν εἰς ἀγαθοεργίας, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν ἐκτάκτων δωρεῶν εἰς τὰ ἄστυα, εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἀγαθοεργὰ καταστήματα. Τινὰ τούτων ἀνῆγειρεν αὐτὴ ἡ ἰδία.

Ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ Μαντζανάρου, ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων, ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ καὶ φαιδρῷ, διακρίνεται οἰκίσκος μετ' ὡρὰ χρώματα, μετ' κηπάριον τριγύρω, ὁπόθεν, διερχόμενός τις, ἀκούει γέλωτας, κραυγὰς καὶ κλαυθμυρισμοὺς νηπίων.

Ἡ βασιλισσα ἀνῆγειρε τὸν οἶκον ἐκεῖνον ὅπως περισυνάγῃ τὰ μικρὰ τέκνα τῶν πλυντριῶν, ἄτινα, ἐνῷ αἱ μητέρες αὐτῶν εἰργάζοντο, ἔμενον συνήθως εἰς τοὺς δρόμους ἐκτεθειμένα εἰς χιλίους κινδύνους.

Ἐκεῖ εἶνε διδασκαλοὶ, τροφοί, ὑπηρέτριαι, αἵτινες φροντίζουν δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν μικρῶν. Εἶνε συγχρόνως ἄστυον καὶ σχολεῖον.

Τὰ ἔξοδα πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ οἴκου καὶ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐγένοντο διὰ τῶν εἰκοσιπέντε χιλιάδων δραχμῶν τὰς ὁποίας ἐχορήγει μηνιαίως τὸ Κράτος εἰς τὸν Δούκα τῆς Πούλιας.

Ἡ βασιλισσα ἵδρυσεν ἐπίσης ἐν Ἀστυλὸν διὰ τὰ ἔκθετα ἓνα οἶκον ἢ μᾶλλον εἶδος τι σχολείου διὰ τὰ τέκνα τῶν εἰς τὸ καπνεργαστάσιον ἐργαζομένων γυναικῶν καὶ ἐν μαγειρεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ διανέμεται ζωμός, κρέας καὶ ἄρτος εἰς ὅλους τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΜΑΡΚΟΣ

— Πόσοι ἐπικήδειοι λόγοι !! πόσα κοσμητικὰ ἐπίθετα !! μεγάλθυμος, ἐθνικὸς εὐεργέτης... ἔλεγεν εἰρωνικῶς ἡ Δανάη, ρίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ὁ Φαίδων.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠρώτησε συγκεκινημένη:

— Ὁ Θεὸς δὲν θέτει εἰς τὰς καρδίας μας τὴν ἀγάπην;

— Ἀ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν θέτει ὁ Θεός;

— Ἀσεβέστατε!

— Τότε βεβαίως ὁ Θεὸς θέτει καὶ τὰ μίση καὶ τοιούτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος μὴ εὐθυνόμενος διὰ τὰς πράξεις του, πρέπει νὰ καταρᾶται τὸν Θεόν, ὅστις τὸν κατέστησε δυστυχὴ ἢ κακόν. Ἄς κλεισθῶσι τὰ δικαστήρια, Δανάη, ἀρῶ ὁ Θεὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις πρέπει νὰ καθήσῃ εἰς τὸ ἐδῶ-λιον τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁ ἀλάθης ἄνθρωπος ἅς ρίψῃ πρῶτος τὸν λίθον κατὰ τοῦ ἐνόχου Θεοῦ τοῦ. Πῶς τὴν παρεμορφώσατε σεῖς οἱ εὐσεβεῖς, καὶ πρὸ πάντων σεῖς αἱ εὐσεβεῖς τὴν θρησκείαν!! εἶπεν ὁ Φαίδων καπνίζων μεθ' ἡδονῆς τὸ εὐώδες ποῦρόν του καὶ παρατηρῶν διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὡραίαν σύζυγόν του Δανάην.

Ὅταν ἦσαν μόνοι εἰς τὸ κομψὸν δωμάτιόν του, ὅπου ἔλαμπεν ἡ τάξις καὶ ἡ καθαρὴ τῆς ἐξαιρέτου οἰκοδεσποίνης Δανάης, ὁ Φαίδων ἐθεώρει μίαν τῶν μᾶλλον εὐαρέστων ψυχγωγῶν νὰ φιλονεικῇ μετὰ τῆς ἀγαπητῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν συνεζεύχθη πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Δανάη τὸν ἐτιμῶρει διὰ τιμωρίας φοβερὰς. Γνωρίζετε τί οἱ λεπτοὶ δάκτυλοί της ἐργάζονται; Μετὰ δύο

μῆνας θὰ γίνῃ μήτηρ καὶ ράπτει μετὰ στοργῆς τὰς μικροσκοπικὰς λευκοστολὰς τοῦ ἀγαπητοῦ πλάσματος, τὸ ὁποῖον μετὰ τῆς ἀγάπης περιμένεται.

— Τί μικρὰ ποῦ εἶνε, Δανάη μου, λέγει πάντοτε ὁ Φαίδων καὶ κατὰ φιλεῖ τὰ μικρὰ ὑποκαμισάκια, τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται τόσῳ χαριτωμένα ἐκ τῶν φιλοπόνων χειρῶν τῆς Δανάης. Ὅταν ἡ νεαρὰ σύζυγος θυμώσῃ, ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Φαίδωνος τὰ ὑποκαμισάκια καὶ σκυθρωπὴ λέγει:

— Δὲν θέλω νὰ τὰ φιλῇ. Δὲν θέλω ν' ἀγαπᾷς τὸ παιδί μου, ἐκεῖνο ἔχει μητερίτσα νὰ τ' ἀγαπᾷ. Ἀνθρώπος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του, δὲν θὰ εἰσπορέσῃ ν' ἀγαπήσῃ καὶ τὰ παιδιὰ του.

Τοῦ Φαίδωνος ἡ τάσις πρὸς φιλονεικίαν ἐξαφνίζεται ἀμέσως καὶ λέγει γελῶν:

— Δὲν ξεύρεις πῶς ἀγαπᾷ νὰ σὲ πειράζω; Πέ μου, ἐθύμως 'στ' ἀλήθεια;

Αἱ σκηναὶ αὗται ἐπανελαμβάνοντο λίαν συνεχῶς καὶ ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς πολλῆς εὐτυχίας των, βεβαίως. Ἡ δυστυχία εἶναι μᾶλλον λάλος τῆς εὐτυχίας, διότι ἔχει περιπετείας, ἐνῷ ἡ εὐτυχία ἡσυχῶς καὶ ἀταράχως βαίνει, εἶναι ὀλίγον μονότονος καὶ ἐκ τῆς μονοτονίας ταύτης ἀσθενοῦσι τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀσθένειάν των οἱ εὐγενεῖς Ἀγγλοι. Ὁ Φαίδων ἐποίκιλε τὴν εὐτυχίαν του.

Ἡ οἰκία τοῦ νεαροῦ ζεύγους εὐρίσκετο εἰς μίαν συνοικίαν τοῦ Πέρα, τόσῳ ὡραίαν, ὥστε ἐλησμονεῖ τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς μεγαλοῦπολιν πυκνῶς κατοικουμένην καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ζῇ εἰς θελκτικὸν προάστειον· τόσῳ ἡ αὖρα ἦτο εὐώδης ἐκ τῶν μύρων τῶν κήπων καὶ ὁ ὀρίζων ἀνοικτός καὶ μαγευτικός. Δι' ἐνὸς βλέμματος ἐβλέπε τις τὸν Βόσπορον, τὸν ὁποῖον τόσῳ οἱ ποιηταὶ ὑμνοῦσι καὶ ἐκεῖ κάτω ὡς μελαναὶ κηλίδες ἐπὶ τῆς γαλανῆς Προποντίδος τὰς Πριγκηπονήσους. Ὁ Φαίδων ἐξέλεξε τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ διὰ τὸ μαγευτικὸν τῆς θέσεως καὶ διότι ἀπέχεν ὀλίγα βήματα ἀπὸ τοῦ θεραπευτικοῦ νοσοκομείου, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο οἱ ροδοβαφεῖς κυσσοτεφεῖς τοῖχοι καὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἰατρός.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν συνέστησα πρὸς Ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἀναγινώσται, τὸ νέον ζεῦγος, ὡς γνωστόν, ἐφιλονεῖ. Πράγμα παράδοξον, ἡ Δανάη δὲν τὸν ἐτιμῶρησε διὰ τῆς φοβερᾶς τιμωρίας, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον νὰ λέγῃ.

Ὁ Φαίδων σχεδὸν ὠργίσθη, διότι ἡ Δανάη δὲν τὸν ἐτιμῶρει καὶ ἠρώτησεν ἀνήσυχος:

— Μὰ τί ἔχεις σήμερον μαζὺ μου;

— Ἐγώ; τίποτε... σὺ ὁμως λέγεις τόσα πολλὰ...

— Ἀλλὰ, κυρία Δανάη...

— Κύριε Φαίδων...

— Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία σας...

— Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία μου;

— Δὲν σὰς τιμᾷ πολύ.

— Χχ χχ χχ, οἱ κύριοι ἄνδρες, οἵτινες θεωροῦνται πανίσχυροι, σπουδαῖοι, πολυμήχανοι, ὀργίζονται μετὰ τὸ τίποτε καὶ παύονται μετὰ ἐν μείδιᾳ γυναικός. Εἶναι ἀνωτέρα λοιπὸν ἡ γυνή, διότι, καίτοι ἀνίσχυρος, βασιλεύει, καὶ δύναται νὰ ἀγῇ καὶ φέρῃ κατὰ βούλησιν τοὺς ἰσχυροὺς ἄνδρας. Δὲν εἶναι ἀληθὴ αὐτὰ ὅλα, Φαίδων, ἀγαπητὴ σύζυγε; Ἐλα, ἅς ἀρίστων τὰς φιλονεικίας καὶ ἅς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως.

Ἡ Δανάη ἐδίπλωσε τὸ ἐργόχειρόν της, ἔθικεν αὐτὸ ἐντὸς τῆς ἐργοθήκης καὶ πλησίαζουσα ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐστήριξε τὴν χρυσὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του λέγουσα:

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἐν ἐπεισόδῳ τοῦ βίου μου, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις.

Ὁ Φαίδων, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή εἶχεν αἰθριασθῇ, ἐσκυθρώπασεν ἐκ νέου καὶ εἶπεν ἀνήσυχος:

— Λέγε, σὲ ἀκούω.

— Είναι μία ανάμνησις, ή οποία ποτέ δέν μέ άφίνει ήσυχον· και κατά την μεγάλην στιγμήν, καθ' ήν ό Ιερεύς μάς συνέδεσε διά τών εύχών του, μέ ήκολούθησεν ή ανάμνησις αύτη.

Τού Φαίδωνος τό μέτωπον έσχημάτισε δύο κόμμη πτυχάς βαθείας.

— Θά σοϋ διηγηθώ τό έπεισόδιον αυτό, διότι νομίζω ότι άν τό μάθης και σύ, θά αισθάνωμαι όλιγώτερον βάλρος. Δι' αυτό σέ ήρώτησα περί συμπαθειών και σύ ήρχισες τάς άδικολογίας σου.

Τού Φαίδωνος τό μέτωπον δέν έφαινετο πλέον από τάς πτυχάς· ήγέρθη και στάς άπέναντι τής συζύγου του είπε:

— Ποτέ δέν άναγινώσκω μυθιστορήματα δέν άγαπώ τά ρωμαντικά έπεισόδια και άφοϋ πρόκειται περί συμπαθείας θά νυστάζω· σοϋ τά λέγω αυτά διά νά μή μου διηγηθής την Ιστορίαν σου.

Η Δανάη ήγέρθη έπίσης και πολύ σοβαρά είπε:

— Διατί τά λέγεις αυτά; σϋ γνωρίζεις ότι είσαι ό πρώτος άνήρ τόν όποιον ήγάπησα· νομίζεις ότι άν άπρόσπιτα έμπόδια σέ ήνάγκαζον νά μή μέ συζευχθής έγώ θά έλάμβανον άλλον σύζυγον; Ό έρως, ό άληθής έρως, είναι είς· έγώ δέν έγνώρισα την έρωτοτροπίαν, ήτις είναι τό προσφιλέστερον παιγνίδάκι τών νεανίδων τής έποχής μας, αί όποίαι, ως οι τροπαιοφόροι στρατηγοί, άριθμούσι πρό τών συζύγων, τούς όποιους διά τού τρόπου τούτου προσπαθοϋσι νά θαμβώσωσι, τόσας κατακτήσεις και τόσα θύματα και οι άνόητοι εκείνοι άκούουσιν έκθαμβοι. Έγώ μόνην μου φιλοδοξίαν έχω νά σ' άγαπώ.

Ό Φαίδων έκάθισε και τό μέτωπόν του έδειξεν όλην την εύγενή αύτου έκφρασιν καθαρισθέν από τάς ρυτίδας, τάς όποιάς έγέννησαν άδικοι ύπόνοιαι. Η Δανάη έκάθησε πλησίον του και ήρχισε νά διηγήται την Ιστορίαν της.

— Ητο φθινόπωρον· ήμέρα πολύ μελαγχολική· έγώ μόνη έμεινα στό σπήτι, διότι ή μητέρα πήγε στής άδελφής μου. Θυμάσαι τό σπήτι εκείνο ποϋ έγνωρισθήκαμε;

— Α! πώς δέν τό θυμούμαι όταν περνώ καμμιά φορά και βλέπω τό πολυτελές μέγαρον, τό όποιον έγείρεται τώρα υπερέφικνον εκεί, κλείω τά μάτια μου και βλέπω τό μικρό άσπρο σπητάκι μέ τά άνθη στά παράθυρα και τό προσωπάκι τής Δανάης μου μέ τά χρυσά μαλλιά της νά μελετᾷ ή νά έργάζεται και νά κρυφοβλέπη άν θά περάσω.

— Τί ώραίαι άναμνήσεις! Άν δέν έκείετο θά ήθελες νά κατοικήσωμεν εκεί;

— Διατί όχι;

— Έπειδή ήτο σπητάκι πτωχικό.

— Τό όποιον όμως έκρυπτε θησαυρούς.

— Μή μέ κολακέυης. Λοιπόν, Φαίδων, ήμην μόνη και ό καιρός έξω τόσφ κατηφής, ως τε μου ήρχοντο δάκρυα, χωρίς νά ΄ξέρω διατί.

— Έρεθισμός τών νεύρων, επί τών όποίων ή άτμοσφαιρική κατάστασις έξασκεί...

— Οϋχ... άφησε την έπιστήμην. Έγώ έπότιζα τά άνθη μου διά νά διασκεδάσω την μελαγχολίαν μου, όταν έξαφνα έκτύπησε δυνατά ή θύρα τού κήπου. Ηνοιξα φοβισμένη, και είδον ένα άγυιόπαιδα βουτιγμένο στόν υδρω νά μου ζητᾷ ένα κομματάκι ψωμί. Ητο φορεμένο όπως όλα τά έδω άγυιόπαιδα· άνυπόδητο σχεδόν, διότι τά πόδια του τά μελανά έσυρον πελώρια έλαστικά έφερε μίαν περισκελίδα κουρελιασμένην και ένα υποκάμισον λευκόν, τό όποτον έμαύρισεν ή πολυκαιρία ή ή κόνις εις την όποιαν ό φέρων συνεχώς έκυλίετο. Αλλά, πράγμα παραδόξον, τό βλέμμα του δέν ήτο θρασύ και άγριον, τούναντίον ήμερον και παρακλητικόν· ή δέ χείρ του, ή οποία επάγγελμα θά είχε τόν λιθοβολισμόν, τώρα προσεπάθει νά συμμαζεύση τό άνευ κομδίων υποκάμισόν του, διά νά μή φαίνεται τό στήθος του.

• Έγώ ή οποία παρηγόρουν πάντοτε μέ έπίμονον προσο-

χήν τά άγυιόπαιδα διά νά εύρω μέσα εις αυτά κανέν από εκείνα ποϋ περιέγραψε ό πολϋς Ουγκώ, δέν είδον ποτέ άγαθόν έκφρασιν εις τάς προώρως ρυτιδωθείσας εκείνας μορφάς... μόνον αυθάδειαν έβλεπον πάντοτε.

— Η άγαπητή Δανάη έμελέτησε και τά άγυιόπαιδα; Δέν πειράζει και έγώ τώρα θά άρχίσω νά μελετώ τούς άχθοφόρους διά νά σέ φθάσω εις τά ύψη εις τά όποια πετᾷς.

— Ξεύρεις ποϋ δέν ύποφέρεσαι; είπεν ή Δανάη γελῶσα.

— Δέν τό ΄ξευρα· διότι έβλεπα έως τώρα ότι μέ ύποφέρεις μέ μεγάλην σου εύχαρίστησι.

— Βλέπετε, τόν πειράζω τώρα έγώ; είπεν ή νεαρά γυνή άπευθυνομένη πρός άνύπαρκτον μάρτυρα.

— Δανάη, έκκολούθει και σοϋ δίδω τόν λόγον μου νά μή σέ διακόψω πλέον.

Η Δανάη έξηκολούθησε:

— Έλαβον διά τό παιδίον εκείνο ζωηράν συμπάθειαν.

— Και τόν έλαβεν ή άγαπητή Δανάη υπό την ύψηλήν προστασίαν της;

— Ναι, κύριε, δέν γνωρίζεις τό Γαλλικόν *Heureux-ment pour les pauvres il y a des pauvres*; Τό έπῃρα μέσα, τό παρακάλεσα νά καθίση, άλλ' εκείνο δέν έδέχθη κατ'ούδένα τρόπον και τού έφερα νά προγευματίση. Οϋτε τό φηγητόν οϋτε τά σταφύλια ήγγισε, μόνον τό ψωμί έφαγε πολϋ ταχέως και έπειδή έγώ φοβουμένη μήπως ή παρούσία μου τόν στενοχωρή άπεμακρύνθην πρός τό άλλο μέρος τού κήπου, εκείνος ήλθε πλησίον μου, μέ παρητήρησε μέ τό παραπονεμένον βλέμμα του και μου είπε μέ την γλυκείαν φωνήν του...

— Θεέ μου! δέν θά μέ άξιώσης νά ιδω μίαν γνωστικήν γυναίκα... άνέκραξε γελῶν ό Φαίδων.

— Και έμέ ένα σοβαρόν άνδρα.

— Λοιπόν τί σοϋ είπε μέ τό βλέμμα του και μέ την φωνήν του;

— Ναι, μέ τό βλέμμα του και μέ την φωνήν του, μου είπε:

— «Καλή μου κυρία, σάς εύχαριστώ πολϋ, μόνον θά σάς παρακαλέσω νά μου δώσετε την άδεια νά ποτίσω έγώ τά λουλούδια σας».

— Όχι, μικρέ μου, έγώ μέ αυτόν τόν τρόπο διασκεδάζω.

Κατακοκκίνησε και είπε:

— «Τίποτε άλλο δέν θέλετε νά σας κάμω»;

— Όχι, εύχαριστώ.

Τό παιδίον έστάθη και μου έρριψε μετ'ματιᾷ τόσφ παρπονεμένη...

— Πάλε ή ματιαίς. Καλά λέγει και ένας φίλος μου, ότι ή ματιᾷ στή ζωή τών γυναικῶν παίζει τόν ίδιον ρόλο μέ εκείνον ποϋ παίζει τό γρονθοκοπάνισμα εις τόν βίον τών άνδρων. Όπως ήμετε συνονοούμεθα μέ τά γρονθοκοπάνισματα, σεις μέ τής ματιαίς.

Η Δανάη έξηκολούθησεν ως νά μή την διέκοψεν:

— Τό έλυπήθηκα και τό ήρώτησα τί έχει και στέκεται τόσφ λυπημένο.

— Άς τό έφιλούσες, είναι έκπραστικώτερά παρηγοριᾷ.

— Εκείνο έστέναξε και μου είπε:

— «Όταν ή μάνα μου πέθανε, μου είπε: «Νά μείνης τίμιος άνθρωπος· γιᾷ νά 'μπορέσης νά μέ ιδής στόν άλλο κόσμον. Μέ τόν ίδρω σου νά τρώς τό ψωμί σου». Αχ, κυρία μου, έως σήμερα έφύλαξα τό λόγο της, μέ έπεινούσα πολϋ. Μέ έστειλε ή μητριᾷ μου νά τής κάμω ένα θέλημα και ΄έχεσε νά μου δώση ψωμί. Έγώ, κυρία, δέν είμαι διακοινάρης, δουλεύω σ'ένα σιδερχάδικο. Σήμερα, ΄ξεύρετε, είναι Κυριακή και δέν έδούλεψα».

— Κατοικείς έδω σιμά;

— Ναι στά μικρά μνηματάκια. Από τό πρώτ'λείπω τώρα έρχομαι στό σπήτι και δέν μου άνοίγει κανείς. Η

μητριά μου ἔλειπε καὶ ἐγὼ ἐπεινοῦσα πολὺ Ἐεῦρετε πόση ὥρα στέκομαι ἐδῶ ἔξω καὶ συλλογίζομαι ἂν δὲν ἦτο ἀμαρτία νὰ ζητήσω ;»

— Ἀμαρτία ἀφοῦ ἐπεινοῦσες ;

— » Ἐεῦρετε, νὰ ζητοῦν ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι ἄρρωστοι δὲν εἶναι ντροπή, μὰ ἐγὼ, ἀφοῦ εἰμπορῶ καὶ δουλεύω. Δι' αὐτὸ σὰς παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσετε νὰ σὰς κάμω καμμία δουλειά. Θέλετε νὰ μὴ ξαναδιῶ τὴν μητέρα μου στὸν ἄλλον κόσμον ;

— Φαίδων μου, ἡ συγκίνησίς μου ὅρια δὲν εἶχε. Τὸ πτωχόπαιδο, ποῦ δὲν ἐνοεῖ νὰ φάγῃ ἓνα κομματάκι ψωμί χωρὶς νὰ κοπιᾷ, φαντάσου τί ἄνθρωπος θὰ ἐγείνεται. Τοῦ ἔδωκα τὸ ποτηστηράκι μου καὶ ἐπότισε τὰ ἄνθη μου. Ἐγὼ ἐκάθισα καὶ τὸν ἔβλεπα νὰ πηγαινῇ καὶ νὰ ἔρχεται

μὲ προσοχὴν μέσῃ εἰς τὰ εὐθρυστεῖα λολουδάκια. Ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐπῆρε τὸ κασκέτο του διὰ νὰ φύγῃ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἀλλάξωσι κατοικίαν κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον, παρακαλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἡμῖν τὴν νέαν διεύθυνσίν των διὰ δελταρίου.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἱστορία δύο Μελλονόμφων, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Μαντζῶνη, τόμοι 3.....	3.30	Μία Δέσμη Ἐπιστολῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά (υἱοῦ).....	—80	Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου τόμοι 3.....	5.—
Κραυγὴ τῆς Παράφροσ, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.20	Μαρία Ἀντωνιέττα, ἱστορικὸν μελό-δραμα εἰς 4 πράξεις.....	—60	Παίδιον τῆς Νεκρᾶς, μυθιστορία, τόμοι 2.....	4.50
Κοραὴ Ἀδαμαντίου Ἐπιστολαί, τόμοι 4.....	10.—	Νάθαν ὁ Σοφός, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη	1.—	Πύργος τοῦ Παπᾶ Δανιήλ, ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.....	1.—
Καθηραμένον Καπηλεῖον μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ.....	4.50	Ναῖα Μαριάνθη ἡ ἑρμηνεύτρια Στα-θερότης, μυθιστορία.....	1.—	Παλαιὰ Ἀμαρτίαι, λυρική συλλογὴ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.....	1.—
Κοτεχόμβαι τῆς Ἰούλης μυθιστορία Αἰμυλίου Σεβαλιέ.....	2.—	Νικόλας Σιγάλης, μυθιστορία Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πῶς ἀποκτάται ὁ πλοῦτος, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βεν αμίν Φραγκλίνου	—50
Κόντε Σπουργίτης μελοδραμάτιον εἰς μέρη δύο ὑπὸ Ἰ. Τσακαλιάνου.....	—80	Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	3.50	Πέραν τοῦ Ἰσμοῦ. — Πελοποννησιακαὶ ἐντυπώσεις καὶ Ἀνομνήσεις, ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλλη.....	3.—
Καλύβη τοῦ Θωμά ἡ ὁ Βίος τῶν Μαύρων ἐν Ἀμερικῇ.....	2 —	Οἱ Ἰππῶται τοῦ Στερεώματος, μυθιστορία Π. Φεβιάλ, μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαζῆ.....	4.60	Ραγῆπ, διήγημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλη	—80
Λαυρεντία, μυθιστορία Δ. Εὐνερῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων.....	4.50	Ὁ Ἱστορὸς τῶν Τρελλῶν, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.....	5.30	Σερεὰ Ποιητικῶν Ἔργων ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλη.....	1.—
Λέων Λεώνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλλίσση.....	4.50	Οἱ Ἀθλοὶ ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλλίσση.....	5.—	Σύζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα εἰς πράξεις 3 ὑπὸ Ἀλ. Δουμά, υἱοῦ.....	—80
Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (συνέχεια Τριῶν Σωματ φυλάκων) μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.—	Οὐρανία, ἀγροτικὸν εἰδύλλιον, εἰς 4 πράξεις ὑπὸ Λεοπόλδου Μαρῆκο	—80	Συλλογὴ Κρητικῶν Ἐπιστολῶν.....	—50
Μυστηριώδης Γυνή, μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρῦ.....	3.—	Ὁ Καννιβαλισμὸς παρ' Ἑβραίοις Δράμα εἰς πράξεις 4 ὑπὸ Ἀθαν. Βέρβα.....	—80	Σέργιος Πανίνης, μυθιστορία Γεωργ. Ὀνέ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.....	2.—
Μαῦρος Πειρατὴς μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ τόμοι 3.....	3.—	Ὁ Θείλος, ἡτοὶ ὁ Μαῦρος τῆς Ἑνετίας τραγωδία Σαϊξπέρου εἰς 5 πράξεις.....	1.—	Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρσμίων, μετάφρασις Κλεάνθους Τριανταφύλλου	4.60
Μαρκησὰ Γαβριέλλα μυθιστορία Ἰουλίτου Μαρῦ.....	2.20	Ὁ Φῶς ἐν τῇ Φύσει, ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριώως κατὰ μετάφρασιν Αἰκατερίνης Ζάρκου.....	4.—	Τελευταία Ἡμέρα Καταβίου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ.....	—80
Μουσᾶς ὁ Μαῦρος, ἀστεῖον διήγημα εἰς στίχους διὰ μικρὰ παιδὰ μὲ 12 ὁλοειδέδους ποικιλοχρωματιστὰς εἰκόνας καὶ δεδεμένον.....	2.—	Οἱ Γεννίσαροι, μυθιστορία Ἀλφόνσου Ρουέρου (τόμοι 2).....	3.—	Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπιθλον, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοῦ οὔλου.....	—50
Μικρὰ Μήτηρ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	3.50	Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμοι 10).....	5.20	Τὰ Τέκνα τοῦ Πλοῦτου Γράντ, ἡ Νότιος Ἀμερικῇ, Αὐστραλία, καὶ ὁ Εἰρηνικὸς Ὀκεανός, μυθιστορία Ἰουλίτου Βέρν.....	3.80
Μεγάλη Ἰξ μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουβιέ.....	3.—	Πλοῦταρχος Κολδόβολος, μυθιστορία Πιόλου Σωνιέ, τόμοι 2.....	2.50	Τὰ Κρητικὰ, ὧδὴ Ἀλκαταί, ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	—80
Μυστηριώδης Γάμος, μυθιστορία Ἀλφόνσου Δωδέ.....	1.—	Πλωτὴ Πόλις, μυθιστορία Ἰουλίτου Βέρν.....	—80	Τελευταῖαι Ἡμέραι τῆς Πομπητικῆς, μυθιστορία Ε. Βούλδερ μετάφρασις Γεωργ. Ζαλόκωστα.....	3.30
Μαλδίνα, μυθιστορία Δ. Κοττέν.....	4.50	Παπᾶ-Κωνσταντίνος, μυθιστορία Λουδοβίκου Ἀλεξῆ.....	4.20	Τυχαιὸν συμβάν, διήγημα ὑπὸ Λεων. Π. Κανελλοπούλου.....	—60
Ματθίλδη, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν.....	6 —	Πάσσαλος τοῦ Θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.—	Τελευταῖος τῶν Μοχικανῶν μετὰ εἰκόνων.....	2.50
Μάμμη, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	4.30	Παιδικὰ Διηγήματα, ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου.....	1.—	Τραγωδίαι Ἰω. Ζαμπέλλου, τόμοι 2.....	10.—
Μιχαὴλ Στρογκώφ, μυθιστορία Ἰουλίτου Βέρν.....	4.70	Πόλεμος τῶν Γυναικῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.50	Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμοι 9.....	8.—
Μικροδία, μυθιστορία Ξ. Β. Σεντέν.....	4.—	Πάπισσα Ἰωάννα ὑπὸ Ἐμ. Ροιδου.....	4.60	Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.—
Μητριά, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πεπίτα Χιμένες, μυθιστορία Ἰσπανικῇ ὑπὸ Ἰωάννου Βαλέρα, μετάφρασις Α. Φραβασίλη.....	2.—	Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.50
Μαχικὰ Πάγνια, μετὰ πολλῶν εἰκόνων.....	3.—	Παρισίων Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλλίσση, τόμοι 10.....	6.25	Τὰ Χάλια μας κομφοδία.....	—50
Μπουμπουλίνα, ἡ ἡ Ἄλως τῆς Τριπολιτσᾶς. — Ἀρχιδιὸν ἡ αἰ ἐν Κρήτῃ Σφαγῇ, δράματα ὑπὸ Γεωργ. Ἀνδρικοπούλου.....	4.50			Τὸ Φράγκο ἡ μία Νύκτα Ἀποκρητικῆ, κομφοδία ἑμμετρος ὑπὸ Ἀ. Νικολάρ.....	1.—
Μάρκος Μπόττζαρης, τραγωδία εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ Θεοδ. Ἀλκαίου.....	—50			Τὸ βιβλίον τῆς Σφιγγός, κρυπτογραφία, παίγνια, προβλήματα, ἀνιγμὰτα, γρίφοι, ἀριθμ. προβλήματα κλ.....	2.—

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 % ἐπὶ πλεόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 ὁρ. γίνεται ἑκπτώσις 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἡθελε ζητήσῃ τις, ἀνεὺ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητὰς εἰς οἰονδήποτε ἐκδομένον ἐν Ἀθῆναις περιοδικὸν ἢ ἡμερηῖον — Οὐδεμίᾳ παραγγελίᾳ ἐκτελεῖται ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.